

bre, el festival cultural «Primavera en català», amb la participació d'escriptors i crítics literaris italians i catalans.

L'AISC, durant la seva presidència, va ser guardonada amb el Premi Ramon Llull, i a títol personal li han estat atorgats el premi Pompeu Fabra (2009) a la projecció i difusió de la llengua catalana i el premi Batista i Roca (2011),

atorgat per l'Institut de Projecció Exterior de la Cultura Catalana, com a reconeixement de la seva tasca per mantenir la presència catalana i augmentar l'estudi de la cultura dels Països Catalans a Itàlia.

Manuel JORBA

Anna Sawicka (Cracòvia, 1957) és professora de llengua i literatura catalanes i espanyoles a la Universitat Jagellònica de Cracòvia. Llicenciada en filologia hispànica, després es va doctorar en humanitats a la mateixa institució on treballa. L'any 1994 va arribar a Barcelona per a un lectorat de tres anys, que va acabar allargant dos anys més i que li va permetre gaudir d'un contacte directe amb la llengua catalana. Després ha fet estades de recerca a Catalunya i de docència (un trimestre a la Universitat de Vic dins el programa Erasmus).

Tot i dedicar-se, com és habitual a Europa, a l'hispanisme, s'encarrega especialment dels cursos de llengua i literatura catalanes i col·labora activament en les tasques de difusió de la literatura i la cultura catalanes, sovint conjuntament amb l'Institut Ramon Llull i fins que van suprimir les subvencions per als temes catalans també amb l'Institut Cervantes. De fet, és la persona de referència de la catalanística polonesa.

En reconeixement a la seva contribució a la promoció de la literatura catalana a l'estranger, l'any 2011 va rebre el XXIII Premi Josep M. Batista i Roca. El 2015 va obtenir el Premi de la Fundació Ramon Llull a la Traducció Literària, per la seva versió de *Les veus del Pamano* de Jaume Cabré (*Glosy Pamano*, Varsòvia, Marginesy, 2014), novel·la convertida en un veritable *best-seller* a Polònia. L'any 2013 va traduir del mateix autor *Jo confesso* (*Wyznaje*, Varsòvia, Marginesy), que ja havia estat un gran èxit de públic i de crítica; el 2015, *Senyoria* (*Jaśnie pan*, Varsòvia, Marginesy), i el 2016, *L'ombra de l'eunuc* (*Cień Eunucha*, Varsòvia, Marginesy).

A més, ha estat la traductora d'altres autors com ara Al-

bert Sánchez Piñol, *La pell freda* (*Chłodny dotyk*, Varsòvia, Oficyna Literacka Noir sur Blanc, 2006); Sergi Belbel, *Tàlem* (*Loze*, Cracòvia / Księgarnia Akademicka, 2001); Maria Àngels Anglada, *El violí d'Auschwitz* (*Skrzypce z Auschwitz*, Varsòvia, Muza, 2010), o Lluís-Anton Baulenas, *Per un sac d'ossos* (*Za worek kości*, Cracòvia / Wydawnictwo Literackie, 2008).

A banda de les traduccions de narrativa catalana, la doctora Anna Sawicka es dedica a la investigació, de manera especial a la recepció polonesa d'autors catalans (Llull, Verdaguer, Rusiñol o Calders). En aquesta línia s'ha d'inscriure la traducció del *Llibre d'Amic e Amat* (*Księga Przyjaciela i Umilowanego*, Cracòvia, Księgarnia Akademicka, 2003), la tasca de redactora de la col·lecció «*Studia iberystyczne*» de la Universitat Jagellònica de Cracòvia (obres miscel·lànies amb molts estudis de catalanística) i l'activitat directiva a l'Institut de Filologia Romànica d'aquesta institució. Ha publicat també en revistes com *Estudios Hispánicos*, *Quaderns. Revista de Traducció* (UAB), *Serra d'Or*, *Anuari de Filologia* (UB) o *Anuari Verdaguer* (UVic-UCC).

La qualitat de les seves traduccions poloneses, deguda en part, segons l'autora, al seu coneixement directe i continuat del català, el treball docent i investigador constant de mantenir ben present la llengua i la literatura catalanes en els programes acadèmics de Cracòvia i l'activitat com a divulgadora permanent de la cultura catalana a Polònia la fan mereixedora de pertànyer com a membre corresponent de la Secció Històrico-Arqueològica de l'IEC.

Ramon PINYOL

Paolo Sommella és professor emèrit de topografia antiga de la Universitat de Roma La Sapienza, en la qual ha exercit una intensa tasca docent des del 1964, i eminent arqueòleg que ha dedicat bona part de la seva activitat científica a l'estudi de la protohistòria italiana i de l'antiguitat romana des del camp de la topografia arqueològica i de la cartografia del mon antic. Ha impartit també docència a la Scuola di Specializzazione in Archeologia (1980-2010) a Roma i a la Scuola Italiana di Perfezionamento in Archeologia d'Atenes (1992-1998).

En el camp de l'activitat acadèmica, és membre, des del 1992, de l'Accademia Nazionale dei Lincei a Roma, mem-

bre efectiu de la Pontificia Accademia Romana di Archeologia i membre ordinari de la Societ  di Studi della Magna Grecia.  s també membre corresponent de l'Institut Arqueològic Alemany, de l'Istituto di Studi Etruschi e Italici, de la Societ  des Antiquaires de France i de la Real Academia de la Historia de Madrid. Del 2008 al 2017, ha presidit l'Istituto Nazionale di Studi Romani

Des del 2002 ha estat delegat per Itàlia i per la Ciutat del Vaticà a la Unio Acadèmica Internacional (UAI), i va formar part del *Bureau* d'aquest organisme internacional des del 2009 fins al 2012.

Dins el marc de la col·laboració interacad mica promo-

guda per la UAI en el camp de la recerca en humanitats i ciències socials ha presidit des del 1992 fins al 2013 la Comissió Internacional per al projecte *Tabula Imperii Romani* - Forma Orbis Romani, patrocinat per la UAI. Durant la seva presidència, aquest projecte va tenir un desenvolupament considerable i va iniciar el procés d'informatització. Des del 2013 és president honorari d'aquesta comissió internacional, actualment presidida per l'IEC.

Va ser també representant d'Itàlia al Consell d'Europa per a l'organització del congrés sobre «Archéologie et Aménagement» celebrat a Estrasburg i a Florència el 1984.

En la seva trajectòria com a investigador ha desenvolupat una intensa activitat en el camp de la recerca arqueològica. Ha dirigit excavacions en nombrosos jaciments de la península italiana, entre els quals podem destacar, a Roma, el temple arcaic de Sant'Omobono, als peus del Capitoli, a l'antiga *Lavinium*, avui Pratica di Mare, ciutat sagrada dels romans relacionada amb el mite d'Enees; a *Sibaris*, antiga colònia grega a la costa del golf de Tàrent, a la ciutat de Teramo, i a l'antiga *Pelutium*, a prop de l'Aquila. En alguns dels jaciments en què ha intervingut ha col·laborat decisivament també a la seva potenciació patrimonial; així, a Venosa, l'antiga colònia llatina de *Venusia*, a més de les extenses campanyes d'excavació portades a terme, ha organitzat, en col·laboració amb la Soprintendenza Archeologica, un museu arqueològic nacional en el castell medieval, i a Atri, la també antiga colònia llatina d'*Adria*, ha constituït un museu municipal a partir del resultat de les quatre campanyes d'excavació portades a terme. Així mateix, ha tingut un paper decisiu en la constitució de parcs arqueològics a Teramo, a Venosa i a *Pelutium*.

Ha col·laborat a l'organització i elaboració del catàleg en diverses exposicions temporals en museus italians, entre les quals destaquen: «Scavi di Sibari», al Museu Nacional de Tàrent (1969); «Roma Mediorepublicana», als Museus Capitolins de Roma (1973); «Civiltà del Lazio

Primitivo», al Palau d'Exposicions de Roma (1976); «Enea nel Lazio. Archeologia e mito», també als Museus Capitolins (1980), i recentment «Roma e le Genti del Po», a Brescia, amb motiu de la recent Exposició Internacional de Milà el 2015-2016.

Entre els nombrosos llibres que ha publicat cal mencionar *Antichi campi di battaglia in Italia* (1967), *Scavi di Sibari* (1969), *Pozzuoli. Forma e urbanistica* (1980), *Italia antica: L'urbanística romana* (1988), *Urbanistica pompeiana: Nuovi momenti di studio* (1990), *Tabula Imperii Romani, Full K-32 Firenze* (2006) o *Atlante archeologico del Lazio* (2010). En les seves publicacions ha tractat nombrosos i diversos temes entre els quals destaquen la seva atenció als centres històrics italians amb especial referència als que presenten una continuïtat en el temps, les seves contribucions innovadores sobre el Laci i la Campània abans de l'expansió de Roma, els seus articles de recerca arqueològica en el camp de la cartografia i la metodologia informàtica aplicada a l'estudi del territori i de l'urbanisme antic i la seva sèrie d'estudis sobre l'antiga *Lavinium*, amb l'*heroon* d'Enees i l'espectacular dipòsit d'estatuària votiva del santuari de Minerva d'aquella ciutat.

Cal fer finalment referència a la seva col·laboració amb l'IEC en els darrers anys, especialment dins el marc dels projectes de la Unió Acadèmica Internacional, com el ja esmentat de la *Tabula Imperii Romani* o el projecte de Ciutats Mediterrànies liderat per l'IEC, en el moment inicial del qual va participar activament en l'organització de la conferència internacional «Ciutats mediterrànies: civilització i desenvolupament» celebrada a l'IEC el 2011 sota els auspicis de la UAI. Ha col·laborat també amb altres institucions catalanes i és membre del Consell Científic Assessor de l'Institut Català d'Arqueologia Clàssica. El 2018 va ser elegit membre corresponent de la Secció Històrico-Arqueològica de l'IEC.

Josep GUITART

Eduard Vallès Pallarès va néixer a Horta de Sant Joan (Terra Alta) el 20 de novembre de 1971. Besnebot del pintor Manuel Pallarès, íntim amic de Picasso des de la infantesa, es formà influït fortament per aquests antecedents familiars. Recordem que Picasso deia sempre que tot el que ell coneixia de la vida ho havia après a Horta, el poble del seu amic, on passà nou mesos de la seva infantesa.

Vallès és doctor en història de l'art per la Universitat de Barcelona amb la tesi *La influència de l'art català sobre Picasso a través de dues generacions: Santiago Rusiñol i Isidre Nonell com a paradigmes (1897-1904)*, llegida el gener del 2016. També és màster en estudis avançats en història de l'art per la mateixa universitat, postgraduat en direcció d'institucions, plataformes i equipaments culturals per la Universitat Pompeu Fabra i màster en desenvolupament

local i regional amb un treball final sobre l'Ecomuseu dels Ports (Universitat de Barcelona).

Es va formar al costat de Josep Palau i Fabre, que li va encarregar l'any 2002 la direcció de la seva fundació a Caldes d'Estrac, de la qual va ser el primer director. És conservador d'art modern i contemporani del Museu Nacional d'Art de Catalunya i també és membre de l'equip de direcció del Centre Picasso d'Horta de Sant Joan. Anteriorment, havia estat conservador del Museu Picasso de Barcelona. En l'àmbit docent, és coordinador del mòdul de conservació i restauració del Postgrau de Museologia de la Universitat Pompeu Fabra i ha estat professor del Màster d'Estudis Avançats en Història de l'Art de la Universitat de Barcelona.

S'ha especialitzat en l'obra de Picasso i en l'art català del final del segle XIX i principi del XX. Va ser responsable de